

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 451. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686918838800/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

teer. Og i hvor meget end deres Forhold var blevet ført bort fra en hjemlig Arne – eller maaskee netop derfor – stod især i saadanne Øeblikke en stille Hyggeghed for ham som attraaværdigt Maal. Ligesom Hillebrandt vilde han have to uforenelige Dele; han vilde have den frie Kvinde og den unge, hvidklædte, poetiske Huusmoder.

Engang, en Efteraarsdag, da de kunde tage i Skoven, købte han nogen Thee, der var bleven anprist som usædvanlig fin og kostelig, og da de havde opsøgt deres gamle Sted, bad han hende tage Theen og gøre Honneurs. Men enten af Instinct, af Utilbøielighed til at være Huusmoder uden i et virkeligt Hjem, eller overhovedet af Ulyst til denne Slags Beskæftigelse, overtog hun ikke Hvervet paa den Maade, som han havde meent, men lod Værtinden tilberede to Kopper Thee, medens hun selv sad ved Vinduet og saae ud i den lille Have.

Nu er der ikke saa muntert ovre hos Grosserer Sanders som forrige Gang, vi var her – kan Du huske? sagde Pauline i en Tone, hvori Ottos fine Øre horte Glæde over ikke at see Hines Glæde.

Det tog sig ogsaa melancholsk ud derovre; i et eneste Vindue var oplyst, og man saae to ubevægelige Skygger paa Rullegardinerne.

Er de kanskee flyttede ind derovre? spurgte Pauline den indtrædende Værtinde.

Nei; men det er et trist Huus nu.

Saa? hvorfor?

Gud, har De ikke hørt det? Barnet døde, og de har taget dem det saa nær Allesammen, især den gamle Grosserer. Det er en Ynk at see, som han er faldet af, den fiirskaarne Mand det var!

Værtinden havde Ret, og de to Skygger, man saae paa Gardinet, kom fra ham og Camilla.

Paa denne stille mørke Efteraarsaften var han kommen ud til hende, endnu mere nedtrykt end sædvanlig. Hun saae Kummeren, Fortvivlelsen paa hans Ansigt, hun var angst, beredt paa at spørge, erfare den Sorg, han maaskee dulgte, dele den med ham; men ligesom for at samle Styrke til, hvad der forestod, taug hun i nogen Tid; hendes bævende Sjæl søgte at bede, men fandt ikke Ro og Samling. Han tog en Bog, der laa paa hendes Bord, og gav sig til at blade i